

Sygn. akt V KO 85/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie zażalenia **T.K.**
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.
z dnia 23 czerwca 2017 r.
o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie Ds. (...)
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 21 listopada 2017r.
wniosku Sądu Rejonowego w P.
o przekazanie sprawy sygn. akt III Kp (...) do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

sprawę o sygn. akt III Kp (...) przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 września 2017 r. Sąd Rejonowy w P. wystąpił do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania w trybie art. 37 k.p.k. sprawy zażalenia T.K. na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. akt Ds. (...).

W uzasadnieniu postanowienia sąd ten wskazał, że zawiadomienie w tej sprawie dotyczy występków wyczerpujących dyspozycję art. 231 § 1 k.k., których dopuścić się mieli Prezes Sądu Rejonowego w P., jak i Prezes Sądu Okręgowego w P.. Powołując się na powyższe, występujący z wnioskiem sąd wskazał na

konieczność przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu celem wyeliminowania jakichkolwiek zastrzeżeń, co do obiektywnego rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w P. zasługiwał na uwzględnienie. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga wyjątkowy charakter przepisu art. 37 k.p.k. Jego zastosowanie jest możliwe tylko z uwagi na zaistnienie sytuacji, gdy pozostawienie do rozpoznania sprawy sądowi właściwemu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Przekazanie sprawy winno, zatem nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zagrażać, w wypadku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, dobru wymiaru sprawiedliwości. Chodzi tu o tego rodzaju sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w opinii społecznej przekonanie, nawet mylne, o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, R-OSNKW 2008/1/2280).

Na wystąpienie takich właśnie okoliczności zwrócił uwagę występujący z wnioskiem sąd. Przedmiotem niniejszego postępowania jest zażalenie złożone przez T.K. na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez Prezesa Sądu Rejonowego w P. jak i Prezesa Sądu Okręgowego w P.. Jest rzeczą oczywistą, że w odbiorze społecznym rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy, w którym funkcję prezesa pełni jedna z osób, które zdaniem zawiadamiającego o przestępstwie miały dopuścić się występku z art. 231 § 1 k.k., tworzyłoby przekonanie o stronniczości prowadzonego postępowania odwoławczego i to niezależnie od jego wyniku. Analogiczna sytuacja mogłaby mieć miejsce w sytuacji któregośkolwiek z sądów podległych merytorycznie Sądowi Okręgowemu w P., którego Prezes, według zawiadamiającego o przestępstwie także przekroczył swoje uprawnienia. Przy czym nie powinno ująć uwadze, że decyzja Sądu Najwyższego podjęta w tej sprawie, nie powinna i nie może być odebrana, jako potwierdzenie braku obiektywizmu, czy zaufania do sędziów Sądu Rejonowego w P. , czy innych sądów rejonowych z okręgu Sądu Okręgowego w P.. Jedynym powodem decyzji o skorzystaniu z trybu przewidzianego w art. 37 k.p.k., są szczególne okoliczności faktyczne tej sprawy, które w rzeczywistości mogłyby w

odczuciu społecznym wywołać wątpliwości, co do rzetelności i obiektywizmu prowadzonego postępowania, a to nie służyłoby dobru wymiaru sprawiedliwości.

Z tych względów uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, Sąd Najwyższy przekazał ją do Sądu Rejonowego w G..

as